

Sizif vztraja

Tadeja
Šergan

Hladna je.
 Prazna. Utrujena.
 Mrtva je.
 Iz razbesnelih globin
 se polet nemočno plazi.
 Zavozlane poti
 ji posmehljivo begajo pred očmi.
 Med prezgodnjimi ledenimi kapljami
 je izgubila sebe.

Hladna je.
 Mrtva je.

Mečeš se v valove nenehnega,
 pa te boli,
 vztrajaš v prazni zasičenosti,
 pa te boli.
 Želiš, potrebuješ, iščeš, jemlješ,
 boli.
 Iz vsega se rodi nič.
 Tudi ta boli.

Odvreči moreče breme
 z upognjenega drevesa.

Vseobvladujoča samota pokošenih bilk
vpije v visoko črnino.

Vmes pa praznina,
vmes pa svoboda,
vmes je nič!

Prvi korak,
drugi korak . . .
trije potrti koraki nazaj.

Danes više, najviše,
jutri goltaš kepe prsti.
Osvajaš vrhove,
že raztapljaš se v solzah poraženca.
Vzponi in padci,
ni meja tej prepletenosti.

Sizif vztraja. Pa brez muk.

Kolesnice se ne izmikajo.

Tiri vabijo.

Sonce pada.

gostijo se svetli pasovi.

Razprostiraš krila nad prhlo pestjo,

sečeš korenine.

Tihota

sredi množice tujih brbotanj.

Padaš vase,

v neizmerno mehko nedojemljivega.

Meglina prostranost vsrkuje tvoje dihljaje.

Misli so izmuzljive,

tu so in tam,

na robu in vmes,

povsod in nikjer.

Utrgani plazovi besed so neustavljivi

Tke iz preteklosti,

pada v sen.

Sluz polzi pod vlažnim zidom,

prostor se širi,

pot se odpira.

Pajek se je obesil v lastni mreži.

Padaš v dan,
rojevaš se z nočjo.
Sonce izbriše sledi,
dež podarja pot.

Obožuješ praznino pred seboj.

V megli zaznaš
moč novega četrтка.

Ekstaza.

Moreče, preteče?
Tudi morda.

Kundera! Neznosna lahkost bivanja?
Kdo bi vedel.

On tam. Jaz tu.
Včasih skupaj.

Vmes praznina.

V ušesih ti odzvanja
naraščajoč hrup
topota kopit
črede, ki se bliža.

Se mu izmikaš...?!
Ga ne čutiš?
Zakaj ga ne razumeš?

Ne,
z zdravimi očmi si slep,
slišiš, a si gluhi,
želiš in hočeš,
pa ne moreš.